

PICĂTURI DE VIAȚĂ

Eugen Florian Popescu

PICĂTURI DE VIAȚĂ

Eugen Florian Popescu

**GĂEȘTI
2021**

ISBN 978-973-0-34492-9

Titlul lucrării: *Picături de viață*

ISBN 978-973-0-34492-9

Această carte este publicată în format electronic, pe site-ul web: <https://traim.ro>

Conține texte scrise în perioada 2013-2019

Anul publicării: 2021

Această carte este protejată prin drepturi de autor. Orice preluare și utilizare a conținutului acesteia poate fi realizată numai prin citare.

Pentru referirea cărții prin citare, pot fi utilizate următoarele repere de identificare:

POPESCU, Eugen Florian. *Picături de viață*. Online, 2021.
<https://traim.ro>

CUPRINS

- De liniște -	1
Ca un muget.....	2
Liniște de seară	3
Semne de ploaie.....	4
Ascultați ploaia	5
Un porumbel.....	6
Păsări călătoare	7
- De joc -	8
Se iubesc cuvintele.....	9
Cu lăbuțele murdare	10
Joacă și coping	11
Ancore	12
Însetați să zâmbim.....	13
De-a baba oarba.....	14
- De pârg -	15
Variații.....	16
Ceea ce primim	17
Iubește-te!	18
Iartă-ți părinții!	19
Iubește-l pe cel de lângă tine!	20
Lego de echipe	21
Petale de vază.....	22
Răul	23
Ceea ce doare și crește.....	24
Exercițiul renunțării	25

- De pământ -	26
Arii extinse	27
Miere bună în burduf de trântor	28
Orgoliul falsei puteri	29
Nevoia de exprimare	30
Adună-te!	32
Intră pe combat!	33
Esența pământului	34
Geam de sticlă	35
Veverița-mpădurește	36
Cu lopata dând degrabă	37
Bordeie de voință	38
Din gura pământului	39
În mintea noastră	40
Argument pentru iertare	41
Pauză. Și de la capăt	42
- De iubire -	43
Calea directă	44
Să fii iubit!	45
Echilibrul plăcerii	46
Fii femeie	47
Fii bărbat	48
Atinge-mă ca om	49
În mâinile tale	50
Să-mi înțelegi liniștea	51
Zâmbește sincer	52
Omul tău	54
Copiii	55
Nimeni nu pleacă	56

Șoapte de dimineață	57
Renaștere.....	58
- De soare -	59
funcție de_cum_dorești.....	60
Conectează-te la tine	62
Înțelege-ți locul.....	63
Energia creativă	64
Îndrumarea	65
Reguli atomice	66
1-10-100	67
Noi suntem soldații noștri.....	68
Organizația, manageru' și-angajații	69
Prin pădure	70
Fă totul să placă	71
Focul.....	72
Dă Soare atunci când ți se cere Soare	73
Nimic nu e fix.....	74
Deschide geamul.....	75
Vindecarea	76
Dezlegare	77
Fericirea ca opțiune	78
- De taină -	79
Același lucru.....	80
Rocada.....	81
Ai totul	82
În prezent stă refrenul.....	83
Asumare	84

Mă bucur că îmi dai să beau.....	85
Respectă inerția!	86
Ești magistral	87
Iuda	88
Judecativ.....	89
Iartă fără judecată	90
Învață umilința	91
Există viață și după moarte.....	92
În trei zile-i deșteptarea	93
Smerenie	94
- Înțeleșuri -	95
Stai!.....	96
O respirație	97
Înțelegerea	98
Viața-i un râu	99
Punctul de zero balans	100
Cicluri.....	101
Timpu-i decizii.....	102
Viața-i gânduri și cuvinte	103
Cine suntem	104
Acasă	105
Furnici pe pământ.....	106
Furtuna.....	107
În lipsa vieții.....	108
Dinainte să te fi născut	109
Calea către înainte	110
Oscilația impulsului.....	111

Pentru plăcerea luptei.

Mulțumiri

Mulțumesc familiei mele pentru iubire.

În egală măsură, doresc să mulțumesc tuturor celor care s-au îngrijit de copilăria mea, cu mențiuni speciale pentru Ioana Corbeanu, Camelia Erhan, Vaida și Rica Alexandrescu, Cezarina Bărbulescu, Maria Ancuța, Elena (Nuți) Nicolae, Mihai Ghenu și Miki.

Mulțumesc și celor care au avut încredere în mine și mi-au permis să-i însoțesc pe drumul creșterii lor, oferindu-mi astfel inspirație.

Și-i mulțumesc și lui Alexandru Tudose, pentru că mi-a ținut locul ca o adevărată sosie.

- De liniște -

Ca un muget

Dintr-atât de multe puncte ce plutesc în univers, picături haotice din șters de ploaie de suflete și crez, ne-ntâlnim în voia sorții aruncate de un titirez. Fără urme... gânduri și simțiri firave populează viduri cave dintre oameni și sărace amărâte rânduri ce concretizez printre asfințite sufluri de creație. Vibrez în așteptare de simplă inspirație, vorbind prin noi la fiecare pas o mică afirmație, o populație de conștiințe adunate vraște laolaltă, revărsând prin noi materii sec – civilizație.

O secundă de contact, prin pământ intact se-avântă spiritul de ora paișpe și ne prinde-ntâmplător deschiși, ne surprinde și ne ține ochii-nchiși, înmuindu-ne în meditație. Zâmbete nestăpânite și cuvinte ascuțite ne străbat obrajii-organici, propagându-se în lume fără sunet, căutându-se pe sine ca un tunet ce răsună-n zori de seară, ca un muget.

Liniște de seară

În liniștea serii, un muget prelung se aude la orizontul culorilor în degradeu ale ultimelor raze de soare. Copaci stau nemișcați și își vorbesc în limba mută a viețuitoarelor înțelepte și neînțelese, și privesc neosteniți mirajul cerului de seară ce-și caută cu răbdare stelele nemuritoare. Și păsări zboar-alene, plutesc lin, fără grabă, în atmosfera pământească ce nu cunoaște timpul. Zboară pe deasupra noastră, privind în gol după mâncare, fără să diferențieze natura în criterii umane și restul.

Semne de ploaie

E noapte și plouă. Dar nu vezi picături de ploaie decât dacă te uiți în lumina becului, cum zburdă neconținute, șiroaie, săgeți, stele, văpaie. Nu le-ai auzi decât în umbrelă, deasupra capului, ori când lovesc miliarde frunzele copacului. Și nu le simți decât atunci când te pot atinge, spălându-ți pielea și porii, de, setea de liniște-n tine se stinge. Și le poți chiar intui căutând în semne, în variația căldurii, în respirabilitatea și-n gustul aerului naturii, ori în confortul și nemișcarea dinaintea furtunii.

E noapte și plouă. Dar vremea se schimbă, ziua se plimbă, și noi trăim mereu câte-o experiență ce poate fi privit-, auzită, simțită sau intuită, indiferent dacă ni-i cunoscută ori nouă.

Ascultați ploaia

O dată plouă-n an pe plaiurile noastre... Fugiți degrabă de vă-nregistrați în creierele voastre bucuria tuturor acestor clipe caste!

Natura laudă-nzecat intenția de-a se fi răcorit sau de-a se fi trezit dintr-o duhoare plutitoare de căldură-mbâcsitoare și de aer vechi, stătut la soare... Spectacole de-o dată din nori ce stau să cadă ne mișcă cerul monoton din zile însorite și senine, de un albastru de beton. Și fulgere ne schimbă peisaje de jargon și tună melodia care pe fundal ne murmură cu șuşote-antistres ce se repetă pe un ritm plăcut, bonom.

Și când o fi să ne prăjim în mod constant la soare, noi ne-om dori să ne-amintim aceste clipe de răcoare-n care ne-am scăldat deopotrivă cu înprospătare și recuperare.

Un porumbel

Un porumbel vine din zborul său lunatic și se oprește pe un pervaz de tablă. Pieptul său acoperit cu pene, pulbere și goană pulsează grabnic din inimă de profilactic... Cu un ochi în cer și unul ațintit, își caută grăbit un loc de liniște banală. Câteva secunde scurse-n vid îi readuc pe chip un iz mai liniștit cu care mângâie la asfințit de soare suflet de copil cu urmă de paloare. Suflă-n șoapte fine o poveste plină de cuvinte line, care naște zâmbete și-un car de fabule-n imagini și grandoare...

De parcă tot grăbit, deodată se-aruncă în pustie gonind canfometată fiară, să mângâie tot aerul ce-njur i se adună și pașnic înfioară! În val și haos zboară, plutind ca prima oară, când din cuib descoperă lumina și-și bate greutatea!...
Bată-o-ar bată vina!...

Și, tremurând confuz în orizont difuz, se pierde iar în lume... Se diluează în pământ, în cer și în genune, pictând cu ochi-i felinare suflete-n simțire și culoare, fără ca nimeni să mai știe ce a vrut a spune.

Păsări călătoare

Suntem păsări călătoare, plecate la vânat de suflete de oameni. Le găsim, le lipim de noi și prindem toane. Ne însuflețim și mergem mai departe să grăim ceea ce simțim, înainte să murim. Suntem păsări migratoare ce se-mpart cât ține cerul de senin peste prea mult sau prea puțin pământ uscat de la lipsa de aer fin.

Și se-aude-n fiecare dimineață cum venim... lipa-lipa cu aripe și pași de papagal vernil, cuvântând în grabă ultimul cuvânt ce l-am aflat în zbor într-o fantasmă-n vis, cu dor de casă și ținte din paradis.

- De joc -

Se iubesc cuvintele

Stau cuvintele-ntr-o pâlnie-nfundată. Se grupează, se adună, se contractă; se sufocă, se dilată și se-mpart; și cedează, și se iartă; se suportă și fac pact; se comportă ca niște copii care se plac unul pe altul dintr-un foc de ochi, din prima zi, și care la ceasul potrivit, când simt ei c-a iubi e mai puternic decât rațiunea de a fi, se decid să meargă împreună-n viață pân' ce moartea îi va despărți.

Se iubesc cuvintele în logică primară și nu vor a se întoarce-n haos! Rup bariere, sar din pâlnii, cântă, strigă și nici clopote-n pronaos nu le-astupă gălăgia când se-apucă, rânduite, să enumere menite gânduri și imagini, noi și învechite.

Se iubesc cuvintele în tură secundară, cu tot sufletul, expus ca pentru prima oară la simțirea artei, ca un biet flămând ce simte la final de seară dulcele miros al pitei de seară.

Cu lăbuțele murdare

Cu lăbuțele murdare tropăim prin viață. Facem valuri, mișcăm munți și dealuri, goi sau îmbrăcați în voaluri de speranță.

Cu lăbuțele murdare construim. Și trecem prin viața celor pe care-i iubim, concentrați mereu pe strălucirea luminiței pe care le-o dorim.

Cu ochii de faianță, slujim din plin mâinilor ce ne dau de mâncare și așteptăm cumiți, ca Zdreață înainte de culcare, să fim spălați pe lăbuțele murdare.

Joacă și coping

Poate nu-i de trândăveală, dar când tre' să-i duci la școală, brusc!, dragul de vacanță-i leagă strâns de pat și căldura cuibului de dimineață le lipește ochii cu lipici cu vise tocmai bune de îmbrățișat. Totodată-i curios că, dacă le spui frumos că-n ziua aia pot doar să se joace, toți copiii sar hop! jos din pat cu ochii cât două cehoalice, vindecați pe loc de somn și gata să-și ducă-n mijloc de noapte, colorate realitățile.

Și adulții sunt copii, dar care-au învățat să depășească pragul lui devreme dimineață. Și de-ar fi să construim locuri de joacă deghizate-n ceea ce muncim, am scăpa de chinul creării de mecanisme de-adaptare, acceptând viața mai lin, sorbind fiecare-ntâmplare fără să ne mai smucim.

Ancore

Ancorează starea de euforie! Prinde-te de ea când o trăiești și conștientizeaz-o, și fii sigur că trupul tău o înțelege și o știe. Păstrează-i amintirea vie, inerția pune-i-o neconsumată-ntr-o cutie, și senzații care te-au trezit din starea de beție conservă-le-n tot corpul pentru veșnicie.

Recrează natural stările de euforie, ca să te-ajute să te menții plin de energie atunci când ai nevoie să produci, când te simți căzut și nu mai poți să duci, sau când bănăni în exil, pierdut, plutind fără control în vrie.

Însetați să zâmbim

Cu dezinvoltură cucerim. Ne cerem scuze dacă rănim dureri statice de-o seară. Tot ce dorim este să înflorim cu puțin praf de stele ori cu rachiu anonim. Debordăm de dorință de viață și mai că murim dacă pentru orice faptă noi nu zâmbim.

Cu doar simplă hrană nu ne mulțumim. Nu ne judecați de venim cu stomacul gol ce pare dornic de venin... Nu vrem din sângele vostru să ne dovedim trofee. Nu voi ne sunteți greșeală, hoție, abateri ori clișee. Ci lipsa iubirii pe care o privim utilă în momente cheie.

Putem iubi noi liber și pietre, și lucruri, copaci sau iz de orhidee... Dar simpla privire cu gânduri ne este sigur cheie spre liniștea din muguri, semințe... și naște epopee.

De-a baba oarba

Când te lovești, înveți de ce să te ferești, să nu mai dai a doua oară. S-ar putea să doară, dar te-nvață dintr-un foc, ce nu-i al tău sau unde-o dai în bară. Te-oprește pentru o clipă, te-adună la un loc, și-apoi te lasă liber, să zburzi din nou la joc.

- De pârg -

Variații

E ok să nu fii azi cum ai fost ieri. Lumea se schimbă, starea te plimbă, și celulele-ți sunt pionieri în a trăi mereu noi toane, sentimente, stări spontane care ard cu flacăra rapidă viața – tot ce îți dorești, ce vrei sau sperii... Totul se transformă, se mișcă, se schimbă, se-așează în ordine simplă, lăsându-ți carisma să zboare plină de culoare pe calea care-ți e folositoare.

Nu greșești și n-ai păcate. Totul se petrece zi și noapte-ntr-o perfecțiune de neînțeles, într-o elegantă-a universului ce scapă vederii, dar miroase-a parfum șters, atrăgând să o perceapă numai nasul care-i fin și simte-ales.

Încearcă să scapi de șabloane, de tipare, de constrângeri, de obloane, de reguli nescrise, neclare și pline de-aberații. Frumusețea ta stă în decizii care generează oscilații, conducând monotonia vieții să se manifeste-n variații.

Ceea ce primim

De multe ori primim ceea ce cerem. Ne strângem pumnii-n mintea noastră și vedem direct dorința liberă și castă, alergând spre sine. Doar ce nu închidem ochii bine... că din simple gânduri mute naștem o avere. Azi sau mâine... peste-un timp... sau într-o viață care nu mai piere.

De cele mai multe ori primim ceea ce avem nevoie. Animați de viteza senzorilor noștri perceptivi, ne lăsăm pierduți în sentimentul că e voie să ne-ncredem doar în pașii noștri exclusivi. Porți de-o ceată pân' la cer întinsă se deschid ne-mpinse de mâini de om, iar culoare unice, descrie-n șanse pe ai vieții portativi, ne așteaptă să pășim cu reușite construite din beton. Azi și mâine... ori de câte ori ne vom găsi voința și mișcarea-n unison.

De cele mai multe uneori primim ceea ce refuzăm. Ne par ridicole și nu exploatăm picături din propriul pic ca să le transformăm în munte. Iară de refuzul ni se-ntoarce-n vid, am face bine să mai stăm un pic să ne discernem sursa... Ne vom fi trezit că am trăit degeaba, fugind mereu tocmai de ceea ce din plin noi ne-am dorit. Azi... și mâine... o viață, într-un timp ce nu mai poate fi oprit.

Iubește-te!

Iubește-te pe tine-ntâi, pân' la ultima celulă, pân' la ultima suflare, pân' la ultimul atom! Iubește-te și trage tare să găsești fărâma ta de Dumnezeu din om, alegând de fiecare dată să sacrifici dependența pentru avantajul de a fi autonom!

Iubește-te și fă-ți doar bine, încercând să te tratezi cât poți de uniform ca pe-un Rege care-și merită regatul, împlinirea și deplina calitate de bonom! Iubește-te cum ți-ai dori să fii iubit de alții, cu toate iubirile la unison, relaxându-ți capul, mușchii... și plutind în contemplații colorate cu jargon!

Iubește-ți picătura ta de lume cu același ton cu care-și cântă un cioban îmbătrânit diform dorul pe munte, zâmbind cu riduri calde și plăcute, și-o privire ce ascunde siguranță și bonton!

Iartă-ți părinții!

Iartă-ți părinții, copile! Gândește-te pentru o clipă c-ai fi fost în locul lor și ai avea nevoie să te ierți pe tine. Încearcă să citești prin ochii-le strădania de-a-ți face bine, mânați puternic de dorința de a-ți găsi un loc în lume. Să-nțelegi c-au vrut să știi ce e puterea, luptând constant pentru siguranța și căldura unui mâine. Să-nveți ce-i grija și-ndrăgirea omului de lângă tine și să dai hrană permanent copiilor, cu pace pentru sine. Ar fi vrut ai tăi părinți să știe că vei fi capabil să accepți deschis vremelnicia vieții, bucurându-te senin de retrăirea zilnică a dimineții.

Încearcă să te mângâi cu mâna lor, care te-a iubit chiar și atunci când nici ei n-au știut-o, sperând că și tu-ți vei iubi copiii, ajutându-i să-nțealeagă suferința pe care-o vor trăi deși nu vor fi vrut-o.

Iubește-l pe cel de lângă tine!

Iubește-l pe cel de lângă tine! Se mișcă în marja a ceea ce-i vine ca inspirație pură și gânduri divine, și trăiește – în mare – cam aceleași sentimente ca și tine. Se teme de frici imaginate și inutile, și se bucură de lucruri mărunte și simple, ce-aduc fericire.

Iubește-ți partenerul ca pe tine, mângâie-l și protejează-l, și tratează-l bine! Crește-l ca pe propriul tău copil și întreține sursa de încredere ce-l ține plin de farmec și independent! Fii cu el și simte-i starea, sprijină-l atent, fii tu mâna caldă care-l mângâie și îl iubește permanent!

Lego de echipe

Faceți o echipă! Una colo, una colo... una mare, alta mică... trageți toți, de drag, cu pripă, și ridicați un munte într-o clipă! Din ce-aveți și cum vă pică!

Puneți gând pe gând să se aștearnă, să privească în aceeași seamă, să gândească și să cearnă, după cum așază un magnet electroliții! Și când gândul fapte-l faceți, să lovească-n zare – tare ca meteoriții!

Unde-s doi, să faceți unul! Să vă completați iubirea și să mergeți încotro vă e simțirea! Logic ca nebunul, să gândiți în timp ce faceți fapte din curate intuiții, bucurându-vă de teatrul plin cu viziuni și premoniții!

Petale de vază

Cu siguranță oalele se sparg de cimentul cu textura potrivită.

Ce bine-ar fi ca pentru fiecare oală care scapă printre degete de sticlă, să fie-o pernă moale care să o prindă... Oala ar zâmbi la stele șterse, cu credința oarbă că e vază și c-ar trebui să țină flori alese... Sau de-ar fi măcar o cuvă să îi fure lin picajul, oala n-ar simți măcar o vâlvă; s-ar da dura și s-ar răsuci în tot mirajul, așteptând lumini de discotecă să îi cânte apanajul. De-ar fi fost un fulg de nea, să plutească veșnic spre o stea... probabil s-ar fi ars la soare prea devreme ca să știe că a existat cândva.

Dar e cioburi. Și i-ar prinde bine-o poezie-n loc de rugăciune pe vecie, ca mâini curate de copil să le adune, într-un pocal stângaci, de terci, să le cunune.

Răul

Oh!... Răul ăsta de pisează... cât de mult ne curăță pe dinăuntru, cât ne vindecă și ne îmbrospătează!... Cât de tare suferința întărește sufletul, de rămâne piatr-apoi când viața îl trădează... Și ce frumoasă e stabilitatea de-o simți în picioare, când nimic din ce te-atacă nu te mai afectează...

Probabil mai util ca orice bine, e răul care în final ne-nvață să-nțelegem ce contează. Și prinde un farmec aparte când îl acceptăm și îl privim ca pe-un prieten care ne crește și ne apostrofează...

Ceea ce doare și crește

Ceea ce doare clădește. Cu fiecare gram de durere zidește. Și fiecare lacrimă cursă cu patimă curăță și limpezește. Ceea ce doare urnește... din loc leneșul ce istovește, îngână, cobește și refuză să spună ce îl necăjește, de teamă că ceea ce ar fi nou îl umple de viață și-l ferește... Ceea ce arde topește; și întărește și sufletul moale ce avea să cadă în cădere liberă, din lipsă de putere și prea multă esență sigură și oarbă. Ceea ce zdrobește iartă și plouă. Și oferă o șansă nouă de-a-nvăța a iubi și a merge. Trăiește.

Exercițiul renunțării

Din când în când, fă câte-un efort și renunță la ce-ncerci dar se-ncăpățânează și nu iese. La tot ce ții strâns cu dinții, macini sau diseci, la tot ce te extenuază, dar de care nu ar trebui să-ți pese. Renunță la fanatisme, la iluzii și la fete morgana mult prea zâmbitoare, dar pe dinăuntru triste. La prăjitura ademenitoare de te face să te lingi pe buze, dar conține ingrediente nepermise și substanțe interzise. Renunță la tot ce-i derizoriu și de neatins, și eliberează energia dinăuntru să trăiască universul autentic, necuprins.

Uneori avem să ne calăm pe ceea ce-i al nostru fără-abatere sau compromis. Alteori, doar nu e timpul încă să se-ntâmpile ce vedem în vis, anticipând numai ce ne e prescris, ce ni-i alocat, păstrat, promis.

- De pământ -

Arii extinse

Vedeți voi... sunt arii extinse neatinse de mâini de om. Sunt întinderi ce, prinse pe pământ, printre noi, în cuiburi de conținuturi nevăzute nici de vânt, se mențin ascunse de al nostru gând, de al nostru trai și de al nostru cânt. Sunt arii extinse pe care noi nu pășim nicicând, de parcă nu ne-ar aparține. Și ele se strecoară râzând printre degetele noastre fine, căci nu știm să le prindem, să le stăpânim sau să le ținem.

Sunt arii întinse pe care nu știm sau nu voim a le deține, dar intuim în sine că ne-ar aduce fericire de-am deborda și ne-am ieși din fire. Sunt arii care cer doar un sărut. Sunt arii caste, ce se vor atinse. Trase în piept precum un drog plăcut, ne-aruncă-n jocuri interzise, citind în ochii noștri basme demult scrise.

Miere bună în burduf de trântor

Tic!... .. Tac!... .. Se uită la ceas și timpul parcă nu mai trece. Și-n amorțeala oaselor, nici gând prin minte nu petrece și nici voință de mișcare, în corpul tolănit pe-un orișicare jilț de barosan. Ca un mare sultan, ar vrea ca minim zece suflete pe viață angajate cu jurăminte sacre să-l servească de dis-de-diminează și pân-a doua zi când vede soarele la față, și înc-o zi, și încă una, toată săptămâna, toată viața și-ncă una.

Trântorul crede că-i glumă când din juru-i toate lucrătoarele dispar. La-nceput se face autoritar, dând ordine să i se facă și strigând ca un barbar, să i se-aducă prea gustoasa cină cu dulce sirop de-arțar. Dar mai că-i plângi de milă când șuncile-i dispar și mutra cu încrângătură juvenilă o dă-n plâns și-n disperare, ca hoțul de pâine dus cu forța la altar.

Scena tragică începe când prietenul nostru cât zece se ridică lent din tron și învață iar să meargă pân' la geam să vadă singur, cât mai e de filfizon. Acum, ce surpriză uimitoare!... Nu mai sunt albine care să roiască iuți și binevoitoare. Sunt toate întinse-n jilțuri, stând cu ochii cât un ou, așteptând ca servitoare să le dea totul cadou.

Cuibul fagure se-ngrașă de atâția trântori proști, atârând de-un fir de ață prea sătul să țin-anoști. Cine să le spună că se-apropie sfârșitul, hrănind dinți plini de speranț-ai unui biet flămând de urs?... Care și-ăla, obositul, tot așteaptă cuibul de vânt să se lase dus...

Orgoliul falsei puteri

Orgoliul falsei puteri te dezintegrează. Te minte, te pierde, te vinde, te trădează. Consumă din tine mai mult decât poți tu mânca la masă și te aruncă în lături cum face un copil cu jucăria de care nu-i mai pasă.

Falsul orgoliu-al puterii te protejează. Te-ngrijește, te apără, te-adapă și te modelează. Te ține-nvelit într-o matcă de apă caldă precum stă fluturele la iernat într-un vârful de casă. Diferența constă în... nu contează; tu stai drept, c- altfel cazi în plasă.

Nevoia de exprimare

Când simți că te-ai înstrăinat prea mult de tine și nu te manifesti din frică de rușine, sau când renunți la vise din mult prea multe vorbe interzise – picătura chinezească în urechea ta tot zise –, sau când îți e foame tare de iubire și de acceptare, de conținere și dezmiardare, de liniște și de mpăcare, și arzi închis în tine ca un bulgăre de soare,

Când ești părinte și te-abții să fii tu însuți vrând doar să arăți copilului ce-nseamnă să fii tare, sacrificând iubirea, sentimentele și orice e uman în propria-ți mișcare, sau când, din dorința de perfecțiune și din atașamente groaznic de puternice de principii și de ficțiune, tu-ți lovești sufletele moștenitoare cu vorbe vătămătoare și cu direcții opuse tendinței lor de dezvoltare,

Când fugi de bunii tăi prieteni din teama de-a-ți cere iertare și din lașitate că nu-ți poți îndura greșeala care doare, găsindu-te tu însuți însingurat ca un străin, printre sute de-aparenți care ți-au rămas aproape doar din interes sau poate din pură-ntâmplare, sau când fugi – în general – de interacțiune autentică cu oameni, îmbrăcând totul în zâmbet fals, în râsete de scenă și în interjecții, sau când doar te eschivezi cu măiestrie din a fi un sprijin în depășirea de-ncercări simple ale vieții,

Când amăgești un suflet care te iubește, sau când refuzi să îți sacrifici lenea, frica ori rutina pentru-ncercarea de-a trăi regește armonia deplină și-mplinirea, sau când te minți cu scenarită – care macină din tine ferm și sigur cu dinți de

De pământ

furnică, fericirea – și fugi de ce-ți dorești alegând plăcerile, confortul și averea,

Când îți vinzi picătura de lumină creativă prin pupincureli sau prin eforturi de încadrare-n scheme,

Când îi înveți și pe alții apucături asemeni, sau când propagi erori de termeni de viață ce transformă firea lucrurilor în robotizări și-n lipsă de umană interfață, când – mai mult – uiți de ai poporului feciori și le ciunțești nepăsător din aripi, anvergură și culori (transformându-i din vulturi cu simțuri fine în umile ciori),

Când tot ce construiești e sec, lipsit de urma că ar fi făcut de om, creând tipare artificiale degenerative care ne îndepărtează de-ale noastre calități native și manifestări intuitive,

Și când simți că nu mai înțelegi natura, prea sălbatic de la prea mult stat în casă, sufocat de aerul urban poluat de orgolii de specie de primă clasă, ghiftuit cu ignoranță și gândire păcătoasă, sau când nu-nțelegi și nu mai știi să simți ce suntem, de unde venim și care-i ritmul uniform...

Atunci,

Exprimă-te! ... Exprimă-te ca om!

Adună-te!

Adună-te și stai în tine! Nu te mai răsfira. Și ține energia laolaltă, să o folosești pe toată în mod concentrat pe ce ai de făcut acum, aici. Recheamă acasă toate părțile mai mici care au fugit în lume, în căutare de adevărit lozinci și promisiuni de vieți mai bune. Adună-te cu tot ce ai și fă-te mare, fă-ți armată de pitici, și descoperă că tot ce-n tine e valoare e mai tare decât orice temere sau frici. Creează-ți un renume din persistența-n vigilență, din capacitatea de centrare în esență și din starea de sincronizare internă-n permanență.

Intră pe combat!

Ieși din modul fugă! Din modul pasiv. Când te temi și îți e frică și te porți cu toate defensiv. Ieși din modul în care te poate viola și o furnică, și stai locului, oprește-te și privește-n jurul tău o clipă.

Toate-s statice, de le iei obiectiv. Neutre-s notele pe portativ fără interpretarea marelui maestru, dar, colorată muzică atunci când sunt cântate-n sentiment terestru. Tu, liniștită-ți fie firea când te uiți la ele, ca să simți tonul pe care tre' să-l dai când cânti și-mpărăștii sunetele.

Intră pe modul combat! Ia viața-n piept așa cum vine, și descoperă plăcerea de-a trăi tot conținutul, care – fii sigur! – e-n varianta cea mai bună pentru tine. Intră pe combat și luptă înăuntrul tău, să poți descoperi culoarea cum a fost mereu, dar n-ai știut s-o vezi. Nu contează ce-a trecut sau ce e mâine; ce ai acum, aici, e unic în mii și mii de vieți și e mai important decât orice, chiar dacă-ți vine greu să crezi.

Esența pământului

Când iubești și asculți, ești piatra potrivită. Când lupți și te-arunci, ești de piatră, și nu strică. Iar atunci când îți e frică, te faci piatră ca de sticlă.

Geam de sticlă

E timpul să vorbești! Deschide-te precum o floare și lasă lumea asta mare să te vadă cum trăiești... Să citească înăuntru-ți ca și cum ar sta holbați cu ochi mari rotunzi-pătrați, prea captivi, halucinați de viteza gândurilor care ești...

E timpul să vorbești cu fapte, cu imagini creionate în realitate în construcții mai puțin cosmetizate, cu fundații întărite de dreptate, având motivații care dau întâietate sentimentelor prietenești.

E timpul să vorbești, că nimic nu va rămâne-n spate, neștiut, într-o lume-n care toate ființele-astea pământești își trasează azimut din trăirile frățești.

Veverița-mpădurește

Frenetică, frumoasă, mereu plecată de acasă pe dealuri și prin aluniș, veverița mișună de zor să strângă de-ale gurii. Îi stă-n fire ca, la primul povârniș, să uite unde sapă și-ascunde semințele naturii. Din ploaie-n ploaie-apoi, muncitele comori prind rădăcini și încolțesc și cresc copaci și ierburi și colorează flori.

E bezmetică năuca, dar nu știe. În fiecare zi aleargă de nebună, în permanentă veselie. Iar la sfârșitul vieții dacă-i spui c-a risipit întreaga avuție, ea zâmbește și-ți răspunde că veverița-mpădurește cum nimeni nu știe.

Cu lopata dând degrabă

Porniți în inspirație de-o seară, ne descoperim târziu mânjiți de valuri pentru prima oară și cu limpezi ape multe ce se scurg pe-a noastră frunte atunci când lopătăm... Nu rămâne timp să ne uităm în urmă cine pleacă, cine vine... Și ne mulțumim în sine că niște cârlige sprijinite-n puncte fine, ce-ntrebau retoric unde-i bine, nu mai sunt acuma bune nici de ancore sau frâne pentru iahtul de nestăvilat care înoată...

Suflăm cu totul dintr-o dată pala ce se tânguia odată, și rămânem cu privirea ațintită către orizont, la soare... Ne hrănim cu aer moale timp de-o clipă neuitată, ochii-nchiși privind în tihnă să producă doar mișcare. Și la cap de relaxare, ne-avântăm din nou în mare cu lopata dând prin sare...

Bordeie de voință

Pentr-un moment în tihnă ți-ai vinde și papucii din picioare, când orb și dependent de horincă de Soare, uiți că liniștea e stare de spirit; nu moare. Pentr-un moment de tihnă alergi pân-la epuizare, nelăsând-o nici în liniștea nopții cu tact subit să te pătrundă. Și sare de ici colo-năuntru-ți dorind să stea la pândă, când va avea să prindă răsăritul de lună... în caz că de plictiseală prea multă s-a pierdut în osândă pământul.

Las-o să te pătrundă; să te cunoască sub piele în fiiece secundă. Să nu plece. Să vrea să stea ca timpul în momente ce par la nesfârșit că fecundă. Las-o să curgă-n cornee, ca muguri de ramuri ce plâng o nălucă pierdută-n siclamuri de teamă profundă.

Scânteie ne trebuie în zori de seamă... că nu fuga ne face să creștem! Ci tocmai voința, sora mai mare dar născută mai târziu decât dorința. Și alte crâmpeie de podoabe demult uitate-n sertare, ca orice carte citită mai rar ca deasa frecventare de bordeie... stau tăcute și singure toate, sperând că ajungem cu toții-ntr-o zi să le vedem în fapte.

Din gura pământului

Din pânza de nestăvilat a cearcănelor de seară se iese doar c-un somn liniștit și cu muncă de istoveală.

Nimic de prididit nu se măsoară în sufletele noastre... Totu-i o șansă cum nu s-a mai ivit, de a vedea lumina iară. Cu pași mărunți și c-o armată de voință-n oase suflăm liniștit, ne ridicăm din gura pământului și privim cu ochii larg deschiși căldura blândă a cuvântului.

În zori de zi suntem din nou pe picioare, deschizând din aripi să zburăm spre soare...

În mintea noastră

Afară totul e neutru. E-un zumzet fin, constant și uniform, care-ți confirmă că trăiești și că ești om. Nicio nuanță nu preschimbă din constanță în diform, cum niciun haos nu atinge purtarea de bonton.

Noi!... singurei, ca să ne facem rostul, alegem să judecăm totul în capul nostru. Noi vedem frumosul, banalul, surpriza sau anostul. Alegem să percepem ritmul vieții ca fiind blând sau vehement, și lăsăm flacăra să ardă vie, repede sau lent. Și toate se fac rocadă dacă ne uităm atent, după cum avem nevoie să ne fie, permanent.

Argument pentru iertare

Mă străduiesc să fac tot ceea ce fluxul vieții îmi aduce-n cale, fără să cunosc întotdeauna ce e pentru mine și ce pentru vreun frate care se află în nevoie, în dorință sau în bunăstare.

Mă străduiesc să mă păstrez în liniile principale cerute de un zvon divin, livrate printr-o încercare sau un sfat ori o îndurerare, adesea înghițind în sec până și gânduri către simplele nevoi individuale, către mofturi sau către minute arse cu ochii închiși, zâmbind la soare.

Mă străduiesc să vă iubesc cu sufletul deschis în gura mare, chiar dacă uneori spun „nu” lăsând impresia că nu las loc de manevrare, și îmi instruiesc periferiile coloanei vertebrale să procreeze-n infinit fractali cu gânduri și cu picături sentimentale.

Pauză. Și de la capăt

Totul e și va fi bine! Crede când îți spun și uită de năpasta ce-ți mănâncă zile... Crești acum! Privește-n orizonturi șanse-n aparență puerile și fii tu mastodontul care va scrie file. Crezi! Că ceea ce-ai pierdut n-a fost decât spre bine, lăsând în urmă nu doar mori de vânt... ci gropi, piedici și bariere.

Iar de-ai să simți că vâna nu-ți mai pierde, deschide-te cu ochii căci viața nou te cere! Lasă de la sine să curgă încercare! Tu stai o clipă-n tindă fără încrâncenare. Ce e străin năvală fuga o să prindă, iar ce-i divin, în suflet, iubirea o s-aprindă.

Și la apus de tihnă stă ziua următoare; încovoiat ostește aruncă-te în lume, iubește viața rece, devino un renume!

- De iubire -

Calea directă

Experiența arde. Hardcodează-nvățătura critică de care ai nevoie ca să supraviețuiești. E cel mai direct drum pe care poți să crești, neimplicând decât sporadic rațiunea, cu explicații și povești. Cioplește în busola ta de piatră tot ce tre' să urmărești, ca în final să îți îndeplinești țelul fundamental. N-apuci să pleci sau să te stingi... până nu arzi tot ce consideră natura că-i esențial.

Să fii iubit!

Iubirea și respectul le primești pentru ce faci, nu pentru ce ai sau ești. Că pe nimeni nu-ncălzește că ești tu extraterestru și vorbești numai povești, dacă-n fapt nu faci nimic pentru pământ, iar pe oameni nu-i slujești. Cum poți să te mulțumești trăind în viață dacă tu nimic nu dăruiești?!...

Echilibrul plăcerii

Când ți-e poftă și ai, servește și savurează, până simți că celulele și mintea și sufletul se relaxează.

Când ți-e poftă și n-ai, abține-te. Și exersează să-ți întărești slăbiciunile, că altfel te trădează.

Fii femeie

Fii femeie! Topește-mă cu ochii minții tale surde, atunci când îmi vorbești în semitoane mute... Cu teama ta de gânduri multe, oprește-te, femeie, din prejudecăți preconcepute! Sute de dorințe sălbatice sau culte mă mângâie acute când simt că mă iubești o viață-n numai câteva secunde.

Joacă-te cu mine ca și cum mi-ai fi în continuarea umerilor trepte. Moale ca o plastilină, nu ezit să te-nfășor în jurul mădurelor defecte.

Tu stai cu mine în tăcere, atât cât sufletul o cere. Și, de dragul vremii care vine, zâmbește-mi pe-ndelete pentru amintiri de aur crepe! Mai stai... cât aripi refăcute prind, lăsându-te în mine, tu modelând barbarul cu șoaptele-ți feline...

Și mă hrănesc din libertatea mâinilor de domnișoară, ce mângâie pe creștet spânul, ca s-adoarmă.

Fii bărbat

Fii bărbat! Stai drept ca stâlpul care ține fire, neclintit în aprige furtuni senile! Fii bărbat și poartă-mă pe brațe în zile când picioarele mi-s ațe, iară sufletul mi-i năpădit și istovit de încercarea de-a vedea lumina, în care mult prea arzător am poposit...

Iubește-mi firea și iubirea topitoare! Eleganța și feminitatea-mi prea covârșitoare... Fii tu rece ca de sticlă și ademenește-mă-n căldura minții tale unde toate-s fără' de frică! Dă-mi din inima ta moale petice din plastilină, să-mi lipsesc cununa din cioburi de foaie velină mâzgălită într-o clipă de răgaz.

Arată-mi cum să port pe umeri haz doar din zâmbete cu ștras... Oare cum poți fi atât de liber când puterea zborului îmi aparține?... Și mai spune... cum poți ridica atâta lume, când ești gol de nu mă ai pe mine?

Atinge-mă ca om

Atinge-mă ca om, ce frate-ți sunt, și-n înțelegere profundă vom vorbi și îți răspund.

Atinge-mă ca om, ce degete-s mișcate în sincron, și-n mintea-ți colorată mă afund. Nu stau prea mult; doar o pictură de carton redând un sentiment profund îți dau când glasul tău e mut. Și-arunc tot restul de carton mucegăit demult.

Atinge-mă ca om, ce-nseninată ți-i privirea, și pân' a să ne prindă nemurirea, am să îți pot zâmbi mereu tot liniștit, bonom.

În mâinile tale

Când vii și mă cuprinzi în brațe cu căldura ta, eu simt că sunt din tine și știu că mă iubești. Sunt mic în mâinile tale, când îmi șoptești că toate nu-s decât petale ce se nasc la întâmplare din vise copilărești și plutesc alene-agale-n jocuri naturale cu reguli strămoșești.

Să-mi înțelegi liniștea

Iubirea e singura liniște pe care vreau s-o simt. Nu relaxarea fizică, murirea, nu simțuri trucate cu chimicale sau conținuturi psihice sedate, nu plante-nfipite-adânc în nări, în căutarea unor stări falsificate, nu nici minciuni stricate prin mâncăruri parfumate, dar adânc intoxicate ori a zilelor prea repetate iluzorie prosperitate ce ne-astupă ochii și urechile pentru eternitate.

Vreau un simplu sentiment transmis în șoaptă de copil, cu ochii ținuți strâns închiși în miez de noapte, fără a gesticula din mâini prea multe înțelesuri spuse în limbi moarte. Vreau priviri cu ochii minții mângâindu-mi fruntea, descrețind-o; vreau tăcere din senin atunci când simți că nu mai pot să vin cu lacrimi. Dă-mi-le pe toate, în timp ce îmi trăiesc din plin a vieții roade!

Zâmbește sincer

Zâmbetele false sălbătesc. Creează, în loc de chipuri plăcute și dulci, măști rigide ce nu știu a râde cu toți mușchii feței. Zâmbetele false nasc riduri adânci, de la înjurături aruncate printre scrâșnete de măsele, iar sufletul de sub piele se sinucide cu fiecare gram de neacceptare a imperfecțiunii umane.

Căci, înainte de acceptarea lumii și-a vieții, stă acceptarea propriei persoane. Cu toții avem și zile senine și dureri reci ca stânci, și fericire și tristeți seci. Și-atunci, putem măcar încerca să ne acceptăm pe sine întâi, în speranța că mâine vom fi capabili să iubim și măști ce cad pe fețe precum copertine.

Teatrul ieftin, jucat în prezență umană, preschimbă năravuri după modele împrumutate din prostie comună. Oricum cu toții știm ce se ascunde în spatele fiecărui suflet cu care vorbim. La ce bun să ne tot ascundem slăbiciuni până murim, dacă toți le trăim în egală măsură?

Să căutăm să fim ceea ce ne dorim, sacrificând și riscul de a fi respinși. Așa ne câștigăm sinceritatea față de propria persoană pe care o tot slăvim și aportul față de poporul în limba căruia grăim. Și de vom fi deprinși cu obiceiul spuselor de-a dreptul, vom modela prezentul în lipsa fricii care ne scrie testamentul.

Zâmbește sincer și bucură-te de semeni! Lubește momente, atingeri și firi moderne! Respectă rigiditatea și efortul cu care un suflet își plătește patima! Respectă tradiția și

De iubire

plăcerea cu care un om își slujește datina! Îngăduiește chipului de dinaintea-ți să fie ne-nțeleș o clipă, ca să te poți înțelege pe tine când te vei judeca-n oglindă!

Omul tău

Nu rareori ajungi să te privești din spațiu, respirând mocnit aerul molău și cam topit, șuierând cam capiu prin vocea-ți care-a ruginit... de la prea multe cuvinte spuse pe un ton ușor grăbit, încercând mereu să exprimi ceea ce sufletul tău a simțit... pentru omul tău.

Cam adeseori tu ai găsit că tot ce poate fi la îndemână de trăit ar fi de bun augur să fie lin șoptit, cu voce suavă sau cu glasul răgușit, încercând din răspuțeri ca cineva să vadă cât de mult tu l-ai iubit... doar de-i spune să privească în sfârșit, ca s-aprecieze ce-a primit... omul tău.

În liniștea minții tale, între două de bătaie de inimă de om ce trăiește o văpaie, auzi cum trăiri purtate prea precis la unison te-au calibrat să fii cea iubită de-un bonom... care, de bine sau de rău, știe să fie omul tău.

Copiii

Copiii sunt salvatorii sufletelor noastre. Sub orice formă ar veni, ei ne trezesc, ne-nvață și ne curăță de conținuturi proaste. Ne-mping să facem tot ce nu am vrut de-a lungul vieții și ne ajută să renaștem la sfârșitul tinereții.

Copiii vin să binecuvânteze, dorind să vadă-n noi modele de scânteie care să minuneze, să inspire și să armonizeze. De nu stau pân' la capăt, înseamnă c-au venit doar să regleze; se-ntorc acasă liniștiți și-apoi se pun să ne vegheze.

Nimeni nu pleacă

Nimeni nu pleacă. Cu toții rămân în inimile noastre, în gânduri, în amintiri, în piele și-n senzații caste. Sunt toți în faptele măiestre care ne conduc viața de zi cu zi, și se văd fin în nuanțe, în preferințe de rutină și-n decizii. Sunt în ochii noștri, în vise, în oglinzi și-n oameni, în imaginație, n simțiri, în dureri și-n fericiri, și trăiesc cu noi, în momente de focus și de rătăcirii. Sunt cu toții una-n noi și ne ajută să trecem mai departe, la trăitul zilei și la onoratul vieții-n fapte. Ne sunt ghizii care ne transformă și ne colorează sensul de-a gândi, de-a percepe, de a fi.

Nimic nu pleacă. Totul stă, rămâne pironit și arde; scrie; consumă energie în etape, până când cunoaștere completă va fi devenit. Și orișicât ai fi voit să fugi, să scapi, tu duci același tot ca toți, căci noi cu toții am venit ca să ne fi descoperit natura schimbătoare și adaptată în urma fiecărui lucru reușit.

Șoapte de dimineață

Du-te liniștit, trăiește-ți viața! Știi că sunt aici... Le-am tot făcut pe toate gata, să nu te mai complici. Doar să m-ascuți mereu și să-mi urmezi, să faci, să dai, să zici... tot ce-n cuvinte de la mine-auzi, în șoapte de complici.

Fii cu credință! Îți reamintesc că toate-s ale mele. Tu n-ai nimic, deși îți dau de toate mereu când le vei cere. Iubește-te-năuntru și fă-n adânc avere, să strălucești în fiecare zi în lume, de tine, cu putere!

Renaștere

Ca-ntre două respirații, când corpul se decide să păstreze oxigenul... ca-ntre două meditații, când mintea se oprește de la a simți mondenul... ca-ntre-o noapte și o zi, când zorii stau mocniți cântându-și scurt-refrenul... ca-ntre două jocuri de copii, când se gândesc cu ce alte minunății să își tot umple timpul... tot așa, lin, într-o clipită, sufletul de om renaște uneori în toiul vieții.

Ca o adiere trece omul dintr-o viață-n alta... fără să caute măcar. Se-ntâmplă doar să simtă, să trăiască diferit, lăsând în urmă ce odată a iubit și nu mai e al lui. Fără cuvinte, pornește liber pe firul timpului, știind că tot ce vine către el va fi de-acuma potrivit.

- De soare -

funcție de_cum_dorești

1. funcție de_cum_dorești {
2. dacă (mi-ai da voce) {
3. aș stârni chipuri regești să se-arunce-n valuri de vârteje de cuvinte,
4. modelând cuminte gânduri și povești. Ține minte! N-am să poposesc
5. într-o cetate de sorginte neprietenoasă mai mult de două clipe de
6. când prima rază va atinge zorii. Și ține-mă din a cânta cu-ndurerare
7. refuzul de-a trăi al razelor de-o primă zi, ce mor de frig când, orice-
8. ar fi, sunt învelite cu pătură de Soare.
9. }
10. } dacă (mi-ai da și ascultare){
11. aș tăcea cu totul mălc la orice încercare de-a cădea năvălc peste
12. râuri de cuvinte care curg fără scăpare în șiroaie infinite către-
13. adânc. Și aș citi printre zăbrele, toate sensurile rele, transformându-
14. le-n culoare, șlefuid orice potâlc.

De soare

15.
16. } dacă (-n schimb, tu mi-ai da mâini){
17. eu aş duce de-ale gurii către amărăţii lumii, modelând ceea ce-n
18. sine-i scris şi încă nu cu totul compromis. Aş modela iubire din tot
19. ceea ce-n mâini am prins, ca ochii toţi să vadă că trăim în paradis.
20. }
21. }

Conectează-te la tine

Stai o clipă... și simte inima cum bate, pompând picături de viață-n tot trupul, până-n colțurile cele mai îndepărtate. Ascultă cum respiri lent din torace, domolind și gândurile cele mai rapace din goana lor de-a pune totu-n ordinea care le place...

Încetinește, oprește alergarea... Încearcă să intri-n armonie cu ce-ai de trăit, cu provocarea pentru care ai venit și numai sufletul ți-o știe. Nu fugi și nu te mai ascunde. Intră în contact cu pornirile din tine mute, și rulează la frecvența care-ți face bine, constant fixat în starea de-acceptare a tot ceea ce-ți vine.

Înțelege-ți locul

Înțelege-ți locul și micimea-n angrenajul mare! Ești doar o mică roțiță care, în funcție de cum se mișcă, pune-n funcțiune organismul de ansamblu și-l împinge pe a sa cărare, ușor, simțitor sau amplu. Înțelege-ți micimea și locul, ca să știi să intri fix în soclul alocat, să înveți să fii eficient, curat, să rulezi în regim de croazieră calat și armonizat pe caracterul care-ți este dedicat.

Iar de-ți pare că nu prea contează, ține minte că roțița pune în mișcare și direcționează; contribuie, influențează, ține viața-n priză și vibrează rezonant cu scopul macro determinant.

Energia creativă

Omul are nevoie să trăiască, să ofere și să construiască. Să mănânce, să iubească și să se-mplinească. Să simtă, să se manifeste și să se exprime. După cum i-e dat și după cum e bine.

Îndrumarea

Uneori sun-a-ndrumare ce ți-e dat să faci, ca și cum te-ai sfătui c-un drag prieten în discuții simple zi de zi. Tu-i dai opțiunile și-i spui ce ți-ai dori, el îți dă sfaturile și-ți arată drumul potrivit pe care poți goni.

Alteori sun-a gândire de interior, a introspecție și-a intuiție, care ulterior se manifestă. Și-ți pare că ești un pic superior când decizia ta bate cu drumul corespunzător, hrănind o parte din tine nu tocmai modestă.

Și mai sunt alteori, când ce ți-e dat să fie spre binele tău cel mai înalt îți sună a comenzi, a ordine, a pironiri. Și-ți pare că nu vrei să te ghideze în afara alor tale cugete, simțiri, temându-te ca nu cumva viața – cu logica ei pură – să te nedreptățească cu-oarece struniri.

În orice form-ar curge îndrumarea-n înțelesul unei firi... deschide larg ochii și-ascultă chemarea, să știi să primești voința divină cu blândețe și smeriri!

Reguli atomice

Fă reguli atomice, simple, stabile. Fă-le clare, necesare, dorite și naturale. Să fie abordabile, ferme și inevitabile.

Fă reguli atomice să zburde libere-n ecosistemul propriu, să nu privească la interesul sferelor inundate în opiu și nici să nu le pese de nimic când sunt lansate pe drumul de ofrandă.

Și-apoi dă aer focului în voie să ardă.

1-10-100

Joacă-te cu pragurile de sensibilitate.

Vrei să înțelegi o carte?!... citește o sută. Și sigur rămâi cu cel puțin zece. Gestionând informație multă-ți deschizi ochii și mintea, și-ajungi să simți că ce-aveai de atins e doar o mică picătură din marele cuprins pe care acum îl deții.

Vrei să poți depăși o relație care te ține pe loc zi de zi?!... cunoaște o sută de oameni. Și sigur cel puțin zece vor veni către tine cu inima deschisă, oferindu-ți porția de iubire care te-ajută să asimilezi emoția interzisă.

Vrei să faci orice, dar ți se pare greu?!... încearcă de o sută de ori peste, mereu. Și sigur obții cel puțin de zece ori mai mult decât ce-ai fi vrut la început, evoluezi și crești, te expandezi, primești viață și energie cât în alte vieți o mie. Prinzi încredere-n tine, te cunoști mai bine și simți că orice încercare te-ajută să vezi cât ești de mare.

Atenție, totuși, să n-o dai în consumerism... Rămâi în echilibru, ferit de narcisism!

Noi suntem soldații noștri

Ce-avem de trăit trăim în noi, departe de ochii lumii, departe de-nțelegeri străine stranii și de incapacitatea altora de-a vedea mai mult decât o simplă pereche de ochi goi, din tot ce reprezintă sufletele noastre caste.

Avem în noi o armată de energii productive, care pot – fără condiționări venite de la alte case – să transforme în realitate un infinit de idei fictive, prin propria putere, urmărind deschidere și șanse. Tot ce-avem nevoie în orice moment și pentru orice scop, poate fi cucerit cu legiunea personală – a fizică, psihică și spirituală, toate la un loc.

Organizația, manageru' și-angajații

Cu toții suntem dependenți unii de alții.

Noi între noi ne așezăm în constelații ca să ne completăm în tot ce facem, ca să comunicăm, și să ne satisfacem plăcerea de-a crea minuni sau aberații.

Noi de el, că fără voia lui nu putem să ridicăm nici gămălia acului, sau să ne bucurăm de-o primăvară, de-o viață ori de-alte minunății.

Iar el de noi, că fără mușchiu' nostru stă totul ținut locului, și n-ar mai exista o voi-a lui, ca să poți vorbi de ea chemând-o-n incantații.

Dumnezeu e ca un manager de-organizație, iar noi îi suntem angajații. Nimic nu face de nu suntem noi sau alții, și noi nimic nu facem de nu zice el prin gânduri și prin exclamații.

Prin pădure

Sunt trei drumuri de mers prin pădure. Trei poteci testate, la picior luate, care duc cu siguranță către luminiș. Nu e niciun drum care să te poarte pe furiș, care să scurteze sau să rătăcească prin vreun lăstăriș.

Sunt trei drumuri de mers prin pădure, la vedere și departe de hățiș. Pot părea de multe ori cu ocoliș, cu cotiri în stânga-n dreapta, fără mure, fructe și făr-aluniș. Mai urci și cobori, uneori, câte-un povârniș, dar te țin departe de animale care te vânează pe furiș.

Sunt trei drumuri de mers prin pădure, unde poți să faci ce vrei, fără să conteze cine ești, ce cânti sau câtă apă bei. Dar dacă te-abați de la cărare, să-ți asumi că-i greu și că-i posibil să rămâi fără mâncare, și că unii din tovarășii purcei se comportă ca mistreți care-ți vorbesc corect gramatical în limba foametei.

Fă totul să placă

Fă totul să placă ochiului și mâinii tale, sufletului tău. Să te facă să revii, să vrei să trăiești din nou. Să te facă să pornești la drum ca și cum ai primi totul cadou.

Fă să placă totul, ție și celor din jurul tău. Să vrea să te găsească cu inima deschisă, să te-aștepte și să te dorească. Să te vrea în interacțiune și să te primească pe nepusă masă. Gândul și faptele tale să te recomande, fără ca celor din jur să le nască teama că-i poți trage-n plasă.

Fă totul să placă lumii. Cei ce vin din urmă să primească totul cu fruntea-le senină, pregătiți să dăruiască și să construiască cu voință plină, cum porneau să cucerească grei cotropitorii hunii.

Focul

Lasă focul liber, să ardă! I-ai dat lemnele, le-ai așezat cu grijă să nu cadă și le-ai dat scânteie... Acum lasă-l să se-nalțe-n voie, unduindu-și flăcările precum o femeie coplesită de dorință și chemată de natură să creeze după năzuință!

Lasă focul cu liniile-i fine să se-nalțe către cer, atingând cu licuricii-i liniștite, veșnicele stele. Dă-i tot oxigenul pe care ți-l cere și lasă-i libertatea să-ncălzească, să inspire, să dezlănțuie putere.

Dă Soare atunci când ți se cere Soare

Voi nu vedeți că toți avem nevoie de-ajutor? Nu mai loviți când ceilalți cad, se prăbușesc și mor!... Suntem cu toții singuri pe pământ și ne-nvârtim în jurul nostru ca și când am fi un singur trup. Suntem dinamica unei singure specii care, deocamdată, nu e amenințată de sfârșitul lumii și nici de cătr-extraterestrii. Suntem cu toții o apă și-un pământ, de-abia născuți; la început.

Gândiți-vă degrabă la copiii voștri. Când ei n-au glas și plâng, o fac degeaba sau vă cer de nevoie? Căci de-ar fi cu puțință, ar face-o doar râzând, știind că și-ar primi de-a gurii, somn, și liniște și pocăință. Priviți cu stăruință golul care doare și țineți cont de materia folositoare cu care împliniți nevoi. Căci doare, cerșind un strop de soare, să îți primești o piatră-n creștet cu savoare nefolositoare.

Nimic nu e fix

Totul se schimbă.

Prezentu-i o clipă ce fuge, vine, tace sau țipă... E o femeie care plânge, râde, trăiește-n credință sau frică, și un bărbat care iubește, zidește și luptă... E o bătaie de inimă de mamă care zâmbește fericită.

Viitoru-i un vis cu ochii deschiși. O imaginație ancorată-n dorințe, un vârf de munte care tot promite s-apară când urci prin pădurea de năzuințe sau un val de fapte ce pun în mișcare o mare de voințe.

Chiar și trecutul se modelează... după vorbele-aruncate (mai mult sau mai puțin conștientizate) emanând istoria într-o lumină de varie intensitate. Dă tonul trăirii prezente, potrivit viitoru-n trasee posibile, independente.

Deschide geamul

Din două geamuri deschise unul se trântește de perete.

Dar tu nu le ține-nchise! Pune mâna cu credință pe zăvorul ruginit și lasă-le să scârțâie molcom, voit!... Lasă aer proaspăt să inunde casa, camera, patul și vaza! Poate că și-o pală de lumină se va strecura timidă-n colțul împăienjenit, unde rotocoale-au stăvilat și liniștea statorniciei...

Uită de iluzia prunciei... Lasă geamurile larg deschise, fără chingi. Să stea destinse... Și-ai s-auzi cum bate vântul liniștit sau grabnic, instabil precum i-e firea... Pentru-o clipă stă-n derivă ca un orb febril, te privește surd și-absent, de neatins precum un pur soldat ostil. Și fuge iama ca lovit să-și caute iubirea!

Geamurile-așa cum sunt, deschise, sunt lăsate-n voia sorții ca să fie-nchise, la momentul potrivit.

Vindecarea

Din orice-ai fi prea prins, întoarcerea la Dumnezeu e vindecarea. Mereu El îți arată care-i calea spre care sufletul tău își trăiește aplecarea. Din orice-ai fi prea prins, te ia, te scutură și îți aduce împăcarea.

Dezlegare

Deschizi ochii și respiri aer curat... Inspiri adânc, din nou, senzații pe care ai fi zis că le-ai uitat, și-ți pare că liniștea-i o melodie care-ți cântă ieșitul de la maturat.

Te simți iar liber, de aripi dezlegat... Te simți ușor, de parcă ai fi purtat de îngeri neieșiți în lume, dornici de mișcare, de poante și de glume, ce par a fi stat o viață la iernat.

Te simți iar liber în dreptul tău de-a fi, de-a face mereu lucruri faine... În fiecare zi de-a râde, de-a plânge, de-a sta, de a fugi... de-a nu te mai ascunde niciodată de la a iubi...

Fericirea ca opțiune

Fericirea e o opțiune în orice punct al vieții. La fel e și tristețea. Căci fiecă trăire ne apare înainte cu două fețe a căror relativitate se limitează la simpla noastră percepție.

Suferințele și greutățile există deopotrivă cu-mplinirile și ușurința. Sunt toate reale și coexistă. Doar modul în care reacționăm noi la ele face diferența. Căci sunt două atitudini ce se pot naște în noi privind orișice aspect din viață: fie ne lăsăm conduși, fie conducem. În rest, suntem goi.

Viața curge oricum, nu stă și nu așteaptă. Ea-i neutră și-obiectivă. Tot ce putem face noi e să câștigăm cât mai multă șansă, acceptând cu deschidere și zâmbete evenimentele care ne modelează.

- De taină -

Același lucru

Lipsa și excesul servesc unui punct comun din întregul sceptru de valențe întâlnite pe oricare drum.

Dacă nu dai, generezi insatisfacție. Inițiezi dorință, un tip de foame care poate duce la nevoi de împlinire repetate, conducând la a trăi cu abnegație, în dependență de condiționalitate, în formă subtilă de intoxicație.

Și deci dacă dai prea mult... intri-n saturație. Din punctul de senzație de prea plin, spiritul fuge de ce l-a ținut în sufocație și caută, ca din senin, să trăiască în eliberație. Și se-ntoarce de unde-a plecat, învârtindu-se-ntr-un ciclu-n echilibru, ca o constelație.

Rocada

Uneori se-ntâmplă să iubești ce înainte vreme nu-ți făcea plăcere sau ce-ai fi zis degrabă că urăști. Se-ntâmplă ca picătura chinezească să-ți arate-adevărata față care stă ascunsă pe sub măști, blânzind din tine firea și criticul și idealul care trăiau doar în povești.

Iar alteori se-ntâmplă să urăști ce-o viață ai iubit, de la o clipă de simțit un strop din adevărul rece care mereu de tine s-a ferit. Se-ntâmplă să înveți să nu-ți mai pese de tot ce te-a rănit, când după ani întregi de zâmbet perfid s-a ofilit minciuna într-un mod subit.

Ai totul

Ai totul! Doar că... disipat în timp.

Că nu poți digera deodată tot pământul, toată viața, tot ce vrei și simți... sunt toate înaintea-ți mâinilor ajungă, îngrijite toate și păstrate numai pentru tine, ca și pentru sfinți. Tu nu fi hapsân să le înghiți pe nerespirate, că te-neci și nu te mai poți bucura de ce-i al tău și îți e pus deoparte!

Ai totul! Și primești cu divizare-n timp, mereu atunci când te sincronizezi, momentul potrivit. Redu viteza bucuriei și savurează totul în fiecare clipă, să îți trăiești ce-ai de trăit, în reverie totul!

În prezent stă refrenul

Pentru ce-i trecut și nu mai poți schimba, plângi pentru iertare. Și lasă-le să curgă...

Pentru ce nu a venit și nu știi de vei avea, plângi pentru răbdare. Și lasă-le să curgă...

Iar pen' ce-ai în mână și te poți bucura, zâmbește până la urechi cu gura și strigă de fericire până corzile îți vor crăpa!... Și ține minte momentul... Fericirea-n ochi își pune-nsemnul, în minte catrenul și-n suflet refrenul. Și lasă-le să curgă...

Asumare

Când nu ești asumat ai senzația că toată viața complotază împotriva ta. De parcă ți-ar da să trăiești cu forța ce-ai cerut, pentru că refuzi și zici că nu e ce ai vrut. Și spui că n-ai știut c-ai luat decizii, deși în mintea ta în fiecare clipă ai avut dorința pentru ce ai obținut.

În lipsă de-asumare se revoltă-n tine liberul arbitru și îți renegă dreptul la mișcare, pentru că te disociezi de propria esență, de propriul gând, de propria valoare.

Mă bucur că îmi dai să beau

Nu știi a-ți mulțumi pe măsura celor ce zi de zi le faci pentru mine... Nu știi nici a vedea cât rău alungi din calea mea prin simple gesturi juvenile... Tot ce îmi pot dori este să te pot iubi nemărginit, iar picătura asta de iubire să-ți fie pătură de încălzit în zile mai puțin senine...

Nu știi s-aud tot drumul ce mi-l spui... Dar sper să fiu atent, să urmăresc mici indicații ale nimănui, care mă păsuiesc și mă mențin deasupra celor dinăuntru meu care greșesc. Nu știi nici pentru al cui bine trăiesc, dar știi că poate fi înger ceresc cerșind la poarta marelui palat al nostru pământesc ce, ridicat din cărămizi înalte de nisip, orbește pironit și-ascunde doar cât ai clipit orice cuvânt spus din lumină de nestăvilit.

Nu știi să simt tot ce îmi dai să beau... Dar sper să-nvăț a mă-mbăta de fericire, gândind că tot ce-mi stă în fire e al meu chiar și atunci când nu știi să-l accept sau să îl vreau.

Respectă inerția!

Respectă inerția! Nu de-alta... dar fuge la vale ca o avalanșă, pe care ți-ai dori mai degrabă să știi să plutești, decât să te lași înghițit și fără control să te rostogolești.

E toată creată prin fapte și decizii, prin vorbe, gânduri și intenții care acum îți definesc poziția în spațiu. Și-a prins așa viteză... că, și dacă nu faci nimic, se duce înainte tăvălug precum un capiu, ori precum un cal bătut aspru cu biciul de un om ce n-a știut să-și controleze viciul.

În același timp, inerția-și are rolul ei stelatic și te ține tacticos în parametrii presetați galactic, cu care te-ai născut. Te-ajută să-mplinești menirea pentru care ai fost conceput și să-ți arzi nevoia-adânc-a sufletului, avută încă dinainte de-nceput.

Poți schimba inerția. Cu tact și cu răbdare. Cu bunăscultare față de ghidajul ce-ți spune direcția. Cu luare-aminte față de ce vrea să te-nvețe lecția. Cu iubire de sine, care să înlocuiască ineptia cu încredere, cu acceptare, cu eficiență. Cu iubire spre exterior, care să domolească, să mângâie și să inspire la excelență. Și cu respect față de mai marele superior, care ne răspunde întotdeauna cu clemență.

Ești magistral

Ești suficient! Perfect în toată firea, te manifesti întotdeauna autentic și îți exprimi iubirea.

Ești cea mai bună formă a existenței tale și ajuți, fără să știi de cale, la echilibrul natural. Chiar dacă nu toți știu să te aprecieze, există-n lume cel puțin un suflet care să vibreze necondițional cu felul tău de-a fi – în esență, magistral.

Iuda

Nu întotdeauna mâinile tale mângâie. Nu întotdeauna iubesc, să mistuie durerea. Nu întotdeauna protejează suflete din a-și trăi temerea sau refuzul la înaintare. Nu întotdeauna-ascund de vânt, de soare, nu țin strâns în palme ce ar trebui să zboare, ce-i al vieții și ce e făcut să crească mare.

Uneori mai dojenesc, trezesc, îndreaptă, curăță, deschid, strunesc, adapă după cum cere nevoia vieții. Mâinile tale fac mereu ce e nevoie în împărății, ca un autentic Iuda. Pe care nu neapărat îl știi. Nu îl cunoști. Dar îl deții.

Judecativ

Judecativ nu fi cu alții, cu atitudinile lor, cu frânturile de fapte ce se văd printr-un vizor, cu greșelile ce-i fac să pară altceva decât ei vor sau cu momente stânjenite care-i blochează-ntr-un tablou diform.

Judecativ să nu fii nici cu tine, prealuminate om, să nu te arzi cu gânduri punitive sau cu vreo vorbă de jargon, să nu-ți blamezi suspinul sau lecții care dor, și nici să nu te stingi pentru acuze nefondate, venite din popor.

Judecativ nu fi nicicum cu Dumnezeuul tău, care te-a nsămânțat cu viață și-apoi te-a transformat în om, și care cu iubire te-a ținut pe drumul tău... care-i perfect chiar dacă nu-i întotdeauna uniform.

Căci este-un infinit de perspective... un infinit de zori de gânduri, de dorințe și de vise... tot cam câți sunt ochii de ființe vii și prinse într-o viață pe acest pământ... și încă și mai mult. Golește-ți sufletul de energii închise și fii prezent, făcând din fiecare moment un etalon de clipe unice, distinse.

Iartă fără judecată

Iartă fără judecată și lasă viața să te modeleze după bunul plac, să facă artă. Toți suntem o apă care curge în același sens, mai cu valuri și vârteje, ori mai lin, cu înțeleș. Fă-te plută să rămâi la suprafață și ghidează-te din mers, să te joci cu apa vieții tot mereu creând consens.

Învață umilința

Nu să conduci sau să oprești războaie înseamnă să ai putere. Și nici să miști voințe, repere sau pături sociale, ori să ajungi să controlezi tot felul de lucruri banale. Nu să mănânci din oameni, să consumi, să strângi avere sau să vrei să fii în toate chiar dacă viața nu ți-o cere.

Învață să-ți accepți micimea și firea trecătoare, să te bucuri de tot ce ai în viață, apreciind că fiecare stare – indiferent cât e de mică – este-n esență, mare. Învață să primești iubirea care-ți e destinată, s-o consumi pe toată ca pe cea mai bună ciocolată, și să te iubești echilibrat în orice gând, vorbă sau faptă. Puterea stă în umilință și-n răbdare, în capacitatea de smerenie și ascultare.

Există viață și după moarte

Când cazi și, prăbușit, îți dai și ultima suflare pentru lucrul care te-a smintit, te-mprăștii în eter precum un gaz ținut anterior sub presiune, eliberând subit subtila tensiune. Nimeni nu-ți poate spune când va fi venit momentul critic de deșertăciune a tot ceea ce-n lume te ține pustiit, departe de scopul real pentru care-n viața asta ai venit.

Desprinderea de lucrul banal de care ții cu dinții este revelatorie. Te poartă din terestru-n ancestral într-o clipă plină de glorie, distruge limitări și condiții, blocaje care te fac să trăiești în istorie, și rescrie dorințele minții, recalibrând fin pornirea exploratorie. Desprinderea de foamea notorie-ți aduce-mplinire și liniște și te scapă de amăgirea permanent provizorie a plăcerii ce promite că nu se sfârșește.

Există viață și după moarte. Și e mai plină de culoare, de armonie, și prisosește de energie și de stabilitate. Când toate-aparente dispar, din câte-ai dorit și n-au fost să fie, începi să-nțelegi cum se trăiește curat și cum toate se-așează-aranjat pe o fundație de bucurie.

În trei zile-i deșteptarea

Nu-i ceva mai frumos ca învierea!... Orb să fii și să te trezești; pierdut, și să te regăsești; fără viață, și să înflorești; fugit, să te-ntorci din povești; neștiut, să te-arăți așa cum ești.

Când te-oprești din fugă și-ncepi să trăiești, te-nțelegi, te-accepti, te ierți și te bucuri din plin de tot ce primești.

Tot ce-ți trebuie-s trei clipe sau secunde, ori trei veacuri și vieți multe. Diferența stă în cât de mult voiești și cât tragi tu de tine să te izbăvești.

Smerenie

Cum îmbracă noaptea luna!... O inundă, o scufundă... și ea tot în prim plan stă, pe al lumii pedestal, tăcută și impasibilă la variația culorilor de pe fundal... Cum împacă noaptea luna liniștită, avansând agale, nesimțită de ochi de figuri banale, curgând pe orbită într-un arc din zare-n zare, în amonte, în aval... Nu slăbește noaptea luna până ce nu-și picură lumina tainic, înspre asfințit de soare, într-un stil monumental...

- Înțelesuri -

Stai!...

Cum să mă lași să plec? Când tot ce sunt acum e ce-ai sădit în mine, semințe de viață și iubire aruncate fără grijă-n pământ sec, într-un răstimp îndepărtat pe care cu mintea simplă nu pot să-l petrec?... Când tot ce sunt acum se cheamă om, clădit din mâna-ți caldă cu tandrețe și răbdare, mângâieri, delicatețe, încredere și dăruire goale, fără cuvinte și risipe chioare?...

Cum să te las să pleci? Când tu ești singurul medicament care mă ține larg deschis către o lume ce-și arată infinitul? Când chipul tău de fier mă-nmoaie și mă modelează, mă îndrumă și veghează în anevoințe resimțite în periplul pe care mi-l dai?... Când simpla ta prezență în gândul păcătosului îl face să se-ndrăgostească iar și iar de rai?... Te rog, rămâi cu mine! Stai!...

O respirație

Energia te ghidează. Te împinge de la spate, te pune pe cale, te centrează, și dă gravitație faptelor tale. Trezește în tine nevoia de a te mișca, de-a investi suflet, și activează animalul să trăiască pentru ce-a venit aici a respira. Energia e focul ce arde, e sentimentul fără de răspuns care te-mplinește și te face să te simți dus... acasă.

Informația te ancorează. E cea care fundamentează și explică, încadrează, simplifică, povestește și pietrifică tot ce ți-a fost dat a respira. În toată pletora formelor ei, cunoașterea te stabilizează, îți dă rost și te împământează. Pe informații le obții sau le primești, și îți sunt date numai ca să le trăiești și să poți să fii stabil când crești.

Și, deși fără prea mare importanță pentru mai-toatele cerești, experiența-i cea care te face să strălucești când te privești în oglindă și-n oameni, și când reușești să-ți mulțumești și să-ți onorezi efortul de-a fi și de-a te omeni. Tot ce ai – spontan și pentru totdeauna – este simpla respirație... o misterioasă concentrație a energiei în informație.

Înțelegerea

Înțelegerea e mamă sfântă. Te sprijină, te-alină, te mângâie, și-avântă de la tine tot ce-i rău și te jenează. Te ține răbdător și liniștit, să fii mereu pe fază, să-ți ții calea-n credință în oricare secundă. Ți-arată cu ochi vii ce ai nevoie să devii, cum poți hrăni, ce și pe cine în viață poți tu a iubi, și ce se va-mplini din tot ce-ți vei dori.

Viața-i un râu

Viața-i un râu care curge prin tine. Și-l simți, și te poartă, și te mișcă, și plutești. Apa-i caldă sau rece; vin vârtejuri zece; nisip, lemne și pietre se rostogolesc; sedimente curg la vale, rămă și albia-adâncesc. Totu-i incognito și nu poți anticipa. Și cu cât te lași mai lin pe valuri, cu atât mai naturală ți-e plutirea și poți admira spontane gânduri ce curg în adâncuri.

De te pui de-a curmezișul, faci baraj. Și strângi tot trecutul în tine, și seci viitorul care nu mai vine. Și te-ngrași. Aduni și depui sedimente statice-ale nimănui, și te-neci cu viața în lipsa măsurii și a sensului. Dă drumul apei să curgă în voie! Să ude pământul și să zburde zglobie, înainte să crape barajul să inunde vreo câmpie...

Punctul de zero balans

Echilibrul e la mijloc. E-n starea de lipsă de oscilație între extreme, când totul stă în clipe statice eterne. E-n mulțumirea liniștii interne, când ești impasibil la evenimentele externe și la presiunile lumii moderne. Când orice se întâmplă, ai încredere că totu-i bine, că se aranjează toate-n varianta cea mai bună pentru tine și nimic nu-ți poate face rău și nu-i dăunător, așa cum vine. Echilibrul te pătrunde din exterior, te ține, te așază și te protejează, să gândești în felul tău, să faci, să spui doar ce e necesar ca să trăiești și să-mplinești destine.

Cicluri

Totul se descompune, se consumă, se dezintegrează... ca apoi să renască, să-nflorească, să regenereze energia transformată sub o altă formă... mai matură, mai stabilă și mai așezată.

Timpu-i decizii

Timpul nu există. E doar energia care se joacă și modelează materia în funcție de potențialul cel mai mare de manifestare. Viața toată-i transformare, creată concomitent de suflete spontane care simt, doresc și intră în mișcare.

Totul se-ntâmplă în paralelisme... aceiași noi jucându-ne cu șansele de evoluție nescrise, potrivit poveștile gândirii să curgă logic într-un labirint de memorii și de vise. Toată viața înainte și-napoi e un șir de ipostaze amintite și prezise, pe care le trăim pe toate după ce au fost decise.

Nimic nu moare, nimic nu se naște. Tot ce e se-ntâmplă din premise.

Viața-i gânduri și cuvinte

De departe tot ce-ajungi să ai, să faci, îți construiești întâi în minte... Castele de nisip ridici și spargi spontan prin ce-ți dorești, și-atragi spre tine tot ce-ți iese prin cuvinte.

Nu te necăji de nu în orice clipă imaginile tale pică în realitatea fizică! Rabdă, mai degrabă, întâi să fii ce ceri, ca să poți primi totul fără niciun pic de frică!

Viața e un joc de gânduri și cuvinte care ți se-așază înainte, rând pe rând curgând în timp în frenezii din energii născute din decizii.

Cine suntem

Cine suntem. Ce trăim.

Suntem suflete de lumină care caută să se simtă bine-n corpuri de lut, printre fericiri, tristeți, dinamică și un pic mai mult decât un strop de seacă rutină, lăsând să treacă nestingherite conținuturi infinite prin mintea-ne senină.

Suntem oameni mici care nu contează nici măcar cât o foaie velină, înlocuibili cu o simplă vorbă-n vânt, ca boabele de neghină; suntem, în același timp, un munte de nestăvilnit care rulează voințe și conștiință divină în casa ce ne pare-a fi aici la infinit, în timpul mult prea lent sau prea rapid, ce nu se mai termină.

Trăim conținuturi albe, trase prin șabloane dedicate, simțăminte diferențiate și fapte care nu se-ntorc decât pentru a fi iertate. Trăim piese de lego ce, neordonate, pot fi un morman de piese aruncate, iară aranjate, pot descrie-n timp un șir de evenimente pline de însemnătate.

Acasă

Acasă e de unde venim. E liniște... iubire, mulțumire, împlinire, împăcare, echilibru, mângâiere, înțelegere, prietenie, armonie... e ceea ce aici – de multe ori – ne pare că ar fi iluzii sau dorințe, idealuri, năzuințe.

Aici venim să creștem și să experimentăm, să punem în operă ceea ce dincolo visăm și nu putem atinge. Să luptăm, să rezolvăm, să împlinim, să ardem energia și s-o-ntoarcem informație, după cum simțim, până se stinge. Suntem veniți cu roluri precise, cunoscute sau nescrise, în marja cărora putem crea un infinit de vieți libere sau interzise.

Uneori ni-i dat să trăim acasă și aici. Dacă știm să tratăm viața cu eleganță și finețe, dacă o servim și dacă știm să-i fim umili și mici. Și dacă învățăm să îl iubim mult tare pe Dumnezeu care suntem toți și fiecare.

Furnici pe pământ

Oare un mușuroi de furnici știe să vadă ce e dincolo de iarbă? Oare-și înțelege micimea fizică și limitarea artistică ori euristică? Au poate măcar măreția-n lanțul trofic care sprijin-o planetă-n echilibru și în dezvoltare?

O furnică e prea mică, trăiește prea puțin și are prea multă treabă că să-și poată permite fericirea de-a-ntreba despre viață pe-orășicare. Se bucură de ea din plin, trăind-o.

Pentru noi, furnicile sunt limitate; pentru păduchi, sunt evaluate. Oare câte zale-n lanțuri de ierarhie-n conștiință-n universul nostru vast există? Căci, de suntem și noi doar furnici pentru ochii mari ai unor entități pe care doar nu le putem percepe, atunci tot ce-mi pare trist e că ne pierdem timpul cu regrete în loc să strângem fericiri și sentimente de-acceptare a vieții din senin, fără convenții sau venin.

Furtuna

Ați văzut furtuna cum le mișcă pe toate?!... Mișcă și vântul și norii și ape... Copaci, iarbă, pământ – pe toate le scoate... Vârtejuri în aer, în suflet, în gând – le poartă sincronizate. Mii de suflete-n munte și-n prund simt aceleași trăiri fin acordate.

Ca furtuna-s mai multe. Prietene de-o viață cu omul, subtile și elegante. Dar nevăzute.

În lipsa vieții

Viața este ceea ce nu este lipsa ei.

Ce este lipsa ei? Este lipsă de mișcare, de schimbare, de aer, de-animale, de plante, de-armonie, de culoare și diversitate, fantezie și prosperitate, de nuanțe voalate-n minți de puri copii pictate, și de stele, ciocolate, dulciuri, fum, țigări lactate, de rachiu și sârbe, frate!... zâmbete de zâne-ascunse-n minți păgâne, suferințe, lacrimi, strigăte și plânsete nebune, dansuri pe băți de inimi mult prea rar sau mult prea des accelerate... și păduri cu frunze mii și mii ascunzând în tăceri vii suflete-aparent pustii, dar liniștite și zglobii, ochi lărgiți din cap de sute de copii ce privesc în juru-le buimăciți de parc-ar observa stafii, lovituri de coate multe, mulți scuipați scăpați din guri ce strigă larg cu dinții-ncovoiați, frustrați pe ceea ce nu pot avea și nu se pot opri din a-și dori, și tot atât de multe și diverse infinite sentimente pe care nu le poți nici măcar pironi c-au și fugit în brațele timpului de ieri ca vântul ce ne mângâie și nu-l vedem că e și va mai fi...

Lipsa vieții este ceea ce nu suntem noi.

Dinainte să te fi născut

Imaginează-ți c-ai ales totul dinainte să te fi născut. Tot ce trăiești, ce zburzi, ce cântă, ce e mut, tot ce-ntâlnești, se-aprinde și arde, și-a trecut. Nimic nu-i prea puțin și nu este nici mult, nu-i prea devreme, nici departe, sau cât să nu îl fi putut... atinge.

Imaginează-ți perfecțiunea asta generală! Să simți cum toată durerea lumii se stinge sub însemnătatea ei primară, și cum viața dintr-o dată capăt-o nuanță pală de șirag de nestemate... Vezi cum tot ce mișcă zi și noapte e putere supranaturală, ordine divină clară, energie unică duală, artă liberă monumentală, care se transformă din trecut și până-n infinit acut. Tot ce ești, ai, și trăiești, tu ți-ai ales de dinainte să te fi născut.

Calea către înainte

Alternativa e viabilă. O lume paralelă sustenabilă, virtuală, fermă și spontană, încastrată vehement în realitatea pământeană, ne transformă din ce suntem în ce vrem să fim, acum și peste generații. Lent, la viteza-ngurgitării de-alegații.

Alegem ce dorim: dacă vrem să fim parte din proiecții hrană pentru spirit sau să ne codim, savurând din plin din conservatorismul firii. Alternativa, în care ne descoperim calea către înainte, așteaptă s-o alegem cu luare de seamă și cu minte.

Oscilația impulsului

Ați văzut vreodată evoluția unui impuls, desenată pe hârtie? Cum se-ntinde amplitudinea în jos și în sus într-o sinusoidă plină de euforie și continuă cu oscilații care se atenuează, ca o melodie aflată la punctul de terminus?!... Cu fiecare repetare țopăie mai fin, până se stabilizează și curge din nou lin.

Privind simplu... așa-i viața. Fiecare element de noutate generează un dezechilibru care te împinge spre o altă homeostazie. Te avântă într-un ciclu-n care umbli precum o stafie, până ce ajungi să simți iar combinația de liniște cu frenezie.

În ciclul în care suntem avem nevoie să ne aflăm menirea; să ne conștientizăm esența și apartenența la unitatea pe care o formăm; să regăsim comuniunea cu natura; să alegem iubirea, învățând să gestionăm frica și mândria; să depășim limitele gândirii individualiste; să ne bucurăm de puterea pe care ne-o dă sprijinirea binelui comun și complementaritatea-n servilisme; să atingem armonia, înțelegând dezavantajele de care-i plină anarhia. Iar apoi... vom mai vedea noi ce e de făcut și cum ni se va schimba lecția.

Despre carte și autor

Picături de viață este o carte de suflet, care conține trăiri ale fiecăruia dintre noi, redată într-o notă sensibilă, de taină. Este o colecție de texte scurte, poezii terapeutice cu semnificații comprimate și profunde, care pot folosi deopotrivă atât ca simplă delectare, cât și ca îndrumare pentru vindecare.

Pasionat de tehnologie și psihologie, Eugen Florian POPESCU explorează procesul de evoluție umană și înțelesul vieții.

Lucrările semnate de autor se încadrează într-un spectru larg de interese și aplicabilitate, incluzând atât materiale cu conținut artistic și cărți de analiză filozofică, precum și documente de strategie, de reglementare și de management, și cărți cu conținut tehnico-științific.

ISBN 978-973-0-34492-9